

အထွက်တစ်
မလေး မကြိုနိုင်တယ်၊ မကြိုနိုင်တယ်၊ မကြိုနိုင်တယ်
ငွတ်တရွတ်ချစ်တာဟာ ကောင်းတယ်
ချစ်ကြစမ်းပါ
တစ်ဖက်သတ်အချစ်က ကောင်းပါသည်

SHS0012

1,000.00 KS

ဇွတ်တရွတ်ချစ်တာဟာ ကောင်းတယ်၊ မာလာ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - မောင်မောင်အောင်

စာမျက်နှာ ၆၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- မာလာ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	(က)
၁။ အထွက်တစ်	၁
၂။ မလေး မကြံနိုင်တယ်၊ မကြံနိုင်တယ်၊ မကြံနိုင်တယ်	၁၃
၃။ ဇွတ်တရွတ်ချစ်တာဟာ ကောင်းတယ်	၃၁
၄။ ချစ်ကြစမ်းပါ	၄၈
၅။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်က ကောင်းပါသည်	၅၇

x x x

မာလာ
(၁၉၁၅-၁၉၉၂)

မန္တလေး ဇာတိ။ ၁၉၁၅ မေ ၈ ဖွား။ အဖ မြူနီ
စီပယ်လူကြီး၊ မြို့တော်ဝန်၊ သမာဓိမြို့ဝန်၊ ဇေယျ
မျက်မှန်စာပုံနှိပ်တိုက်ရှင် ဦးဘိုးရင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်။
မွေးချင်းသုံးယောက်တွင် ဒုတိယ။ ငယ်မည် အမာ၊
အမည်ရင်း ဒေါ်စိန်ယဉ်။ ငယ်စဉ်က မန္တလေး
ဘိတိအင် မိန်းကလေးကျောင်း၊ အဘိအင် မိန်း
ကလေးကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်ခဲ့၏။ ဘိတိအင်
ကျောင်း၌ ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့၏။

၁၉၅၄ တွင် အမျိုးသမီးအဖွဲ့အတွင်း
ရေးမှူး၊ ထို့နောက် လွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီး
အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ၊ မန္တလေးခရိုင် ဖဆပလ
အဖွဲ့ချုပ်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်၊ မိခင်နှင့်ကလေး
စောင့်ရှောက်ရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူး၊
အထက်ဗမာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အတွင်း
ရေးမှူး၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌစသည့် တာဝန်များကို ယူ
ခဲ့သည်။ ၁၉၃၅ တွင် ရန်ကုန်ထုတ် လှယ်ဉ်ယဉ်
ဂျာနယ်၌ ဝတ္ထုတို စရေး၏။ ကလောင်အမည်
အတည်တကျမရှိ။ ၁၉၃၇ တွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း၌
'မြစန်းရင်' ကလောင်အမည်ဖြင့် 'လင့်ဝါဒ' ဝတ္ထု
တိုရေး၏။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ပင် 'မိဘမေတ္တာ' ဝတ္ထု၌
'မာလာ' အမည်စယူခဲ့၏။

၁၉၃၇-၃၈ သူရိယ သတင်းစာ၌ 'ပူစီ၊
လူစီ၊ ဘူဒီ' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်ကျ

- ၁ -

သတင်းဆောင်းပါး ရေးခဲ့၏။ ၁၉၄၀ ပြည့်တွင် သံတော်ဆင့် သတင်းစာ၌လည်း ဆောင်းပါး များ ရေးခဲ့၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးစတွင် မြမျိုးလွင်၊ ဦးအေးမောင်၊ အမ်အေ မအုန်းတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ ရွှေမန်းစာဆို စာစောင်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အရမ်းလောက (၁၉၄၆)၊ အဆန်းလောက၊ နှစ်ထပ်ဆလံ ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သည်။

၁၉၉၂၊ ဩဂုတ် ၅ တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

အထွက်တစ်

(သုံးလေးနှစ်မျှ အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူ အိပ်ဖြင့် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ နေလာခဲ့ရဖူးသော ရွှေမန်းတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကလေးများအား ချစ်စနိုးဖြင့် ကျီစား၍ရေးပါသည်။ ။ စာရေးသူ)

ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေကို အရပ်သူတွေက အထင်ကြီးကြ သည်။ ကြီးကား မကြီးထိုက်ပါ။ ဘာကြောင့် မကြီးထိုက်သနည်းဆို သော် ကောလိပ်ကျောင်းသူများသည် “ကျွန်မ မုန့်လက်ဆောင်း သောက်ချင်ပါသည်” ဆိုသော စကားကို အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်ကြ ပါ။ (I want to drink) ‘အိုင်ဝမ်တူဒြင့်’ လောက်အထိသာ ချောချော မောမော သွက်သွက်လက်လက် ထွက်လာတတ်ကြပြီး မုန့်လက် ဆောင်းကိုကား ဘယ်လိုခေါ်ရမည်မသိကြ။ အဘိဓာန်မှာလည်း ရှာ မတွေ့ကြ၍ မုန့်လက်ဆောင်းဟူ၍ပင် ဗမာလိုသာချလိုက်ကြပါသည်။ သို့သော် ပြက်လုံးကား ထုတ်တတ်ကြပါပေသည်။ မုန့်လက်ဆောင်း ဟူ၍ မခေါ်ကြတော့ဘဲ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ရေနီချောင်းထဲဆင်းသေ တဲ့ မုန့်ဟုခေါ်ကြပါသည်။

ပါဠိဘာသာယူသော ကျောင်းသူများကမူ ‘ငါးသေတ္တာ’ ကို ‘ငါးသေတ္တာ’ ဟူ၍လည်း ဗမာလို မခေါ်၊ ‘ဆာဒင်း’ ဟူ၍လည်း အင်္ဂလိပ်

လိုမသုံး၊ ပါဠိအကျိုးအပဲ့ (ဝါ) ဘရတ်ကင်းပါဠိဖြင့် ‘ပဉ္စဘူး’ ဟူ၍ ခေါ်ကြပြန်ပါသည်။ ပထဝီဘာသာယူသူများကတော့ တောတောင် ရေမြေ၊ ရာသီဥတု စသည်တို့ကို လေ့လာသင်ကြားထားရသူများပီပီ အသုံးအနှုန်း၊ အခေါ်အဝေါ် အလွန်လှကြပါပေသည်။ ဘူးသီးဟင်းနှင့် ထမင်းစားရသည့်အခါတိုင်း ဘယ်ခါမျှ ဘူးသီးဟင်းပါဟူ၍ မပြော၊ ‘ဂရိတ်ဗြိတိန်ဟင်း’ ဟူ၍သာ ဆိုကြပါသည်။ အကြောင်းသော် ဘူးသီး မှာ ဂရိတ်ဗြိတိန် မြေပုံနှင့်တူသည်ဟု ယူဆကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကြိုက် မြန်မာစာယူသောကျောင်းသူများကား ပို၍လှပချောမွတ် သော အသုံးအနှုန်းအခေါ်အဝေါ်များကို ထွင်တတ်ကြသည်။ ဥပမာ ‘နွားနို့’ ကို ‘နွားနို့’ ဟု မခေါ်၊ ‘ဖြူဖြူ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ‘သူတောင်းစား’ ကိုပင် ‘သူတောင်းစား’ ဟု ခေါ်ရမှာ ရင့်သီးသည်ဟု ယူဆလျက် ‘ပုဗ္ဗေစ အခြေမလှတဲ့သူ’ ဟူ၍ သာယာနာပျော်ဖွယ် ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် အဘယ်သို့သော ဘာသာရပ် သင်ကြားလေ့လာနေကြသည် မဆိုနိုင်သော ကျောင်းသူများလည်း ရှိကြချေသေးသည်။ “စောင်မွေး တွေ ကျွတ်ကုန်ပြီ...” ဟု အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်းအောင် အော်တတ်ကြသည်။ ရုတ်တရက်သော် ကြားရချက် မသက်သာလှပါ။ သွားကြည့်မှသာ ရေလည်ပါလိမ့်မည်၊ အဆင်ပြေပါ လိမ့်မည်။ အကြောင်းသော် ချမ်းချမ်းနှင့် ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေသည်ကို အိပ်ရာမှ ထလေအောင် ခြေရင်းမှနေ၍ စောင်ကို အတင်းဆွဲပြီးနိုးရာ စောင်ကအမွေးများ ကျွတ်ပါသွားသဖြင့် အော်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

စိုက်ပျိုးရေး အတတ်သင်တန်းကျောင်းသူများကတော့ စကား လုံး အလှအပ၊ အဆန်းအပြား မထွင်ကြ။ သို့သော် ကျောင်းသားများ အား အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် သရုပ်ဖော်တတ်ကြသည်။ ဥပမာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တန်းက ဝင်းဖေကို ‘အာလူး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဥပမာ အထက်တန်း

က စံဝင်းကို 'ဘူးသီး' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဥပစာ သိပ္ပံအထက်တန်းက ကျော်ငြိမ်းကို 'ခရမ်းသီး' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာအောက်တန်းက လှဘော်ကို 'မုန်လာဥ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဥပစာ အောက်တန်းက သန်းဆွေကို 'ကျောက်ဖရုံသီး' ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး မှည့်ထားကြသည်။ အကြောင်းသော် ဝင်းဖေ၏ မျက်နှာမှာ အာလူးသီးကလေးလို လုံးလုံးကလေးဖြစ်သည်။ စံဝင်းမျက်နှာကား ဘူးသီးနှင့်တူလှသည်။ ကျော်ငြိမ်းကား ခရမ်းသီးလို ရှည်မျောမျောကလေးနေသည်။ လှဘော်ကား ဖြူဖြူဝဝဖြစ်၍ မုန်လာဥသဏ္ဍာန်ပင်။ သန်းဆွေကတော့ တုတ်တုတ်ခဲခဲ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးမို့ ကျောက်ဖရုံသီးနှင့်ပင် တူသည်။

ဤသို့လျှင် စကားလုံးအလှအပ၊ အဆန်းအပြားထွင်တတ်ခြင်း၊ အမည်ပေးသရုပ်ဖော်ကောင်းခြင်း၊ ဆူညံအော်ဟစ်သောင်းကျန်းတတ်ခြင်း စသော အတတ်မျိုးကား စုံလင်အောင်တတ်ကြလေသည်။ သို့သော် အရပ်သူတွေ အထင်ကြီးလောက်အောင်ကား သူတို့သိပ်မတတ်ကြ။ မတတ်သမှ "When you are faced with difficults, you must play the man" ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာကြောင်း တစ်ကြောင်းကို မြန်မာလို သူတို့ပြန်ဆိုသည်မှာ "သင်သည် အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော် ယောက်ျားနှင့်ကစားရမည်" ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ "သင်သည် အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အခါတွင် ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ လုပ်ကိုင်ရမည်" သာဖြစ်ချေသည်။ သို့မတတ်ကြသည်ကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာချေ။ အံ့ဩစရာလည်း မရှိပါပေ။ အခြေခံပညာ မလုံလောက်ခဲ့မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ရသည်။ ဥပမာ ရှစ်တန်း ခုနစ်တန်းလောက်နှင့် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေကြသည်။ ကျက်ထားသမျှကလေးမှာ စာမေးပွဲမေးခွန်းတွင် ပါလာ၍ ဖြေနိုင်သဖြင့် အောင်သွားသည်။ 'ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုး' သွားသည်။ အောင်သွား၍

ကောလိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကောလိပ်တွင် ဆရာလက်ချာကို မလိုက်နိုင်။ တတ်လည်း မတတ်ကြ။ ဤသို့သော ကောလိပ်ကျောင်းသူ (ဝါ) စစ်ပြီးကောလိပ်ကျောင်းသူ အရှော်စားထဲတွင် ‘စူစူဆန်းခင်’ လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အတန်းရောက်သလောက် စာသာ မတတ်ကြသော်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ နာမည်ပေးလျှင်ကား တစ်ယောက်တစ်ယောက်လျှင် “မ” မပါဘဲ သုံးလုံး-လေးလုံးစသည်ဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် ကြိဖန်ပေးတတ်၊ မှည့်တတ်ကြပါပေသည်။

အထက်တန်းကျောင်းတွင် ခြောက်နှစ်မျှပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် ကောလိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သော ‘စူစူဆန်းခင်’ မှာ ငယ်ငယ်က အတန်းထဲတွင် တော်သော၊ ကျော်သော စူစူဆန်းခင် ဖြစ်ခဲ့သလောက် ကောလိပ်တွင်ကား ရှော်သော၊ ချော်သော စူစူဆန်းခင် ဖြစ်နေရရှာပေပြီ။ ငယ်ငယ်က ပိန်ပိန်ပါးပါးမို့ ချောပြီးယဉ်သည်။ ယခုသော် အဆမတန် ဝနေသည်။ ဇာဘော်လီနံပါတ် ၃၆ ဝယ်ရသည်။ သူများတွေ နိုင်လွန်အင်္ကျီချုပ်လျှင် တစ်ကိုက်နှင့်လောက်သည်။ စူစူဆန်းခင်မှာတော့ အန်ကြီးနိုင်လွန်စ သုံးတောင်ဝယ်၍ချုပ်တောင်မှ ခါးနားကနည်းနည်း ဆက်ရသေးသည်။ အဆက်မပါဘဲ ဝတ်လိုက သုံးတောင့်တစ်မိုက်လောက် ဝယ်ရသည်။ ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ပင် ချောမြချောနေလျက် ဝလွန်းဆူလွန်းခြင်းကြောင့် ကျက်သရေပင် ပိုရှိနေသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းကျောင်းသူတွေက လှသော၊ ကျက်သရေရှိသော၊ သဘောကောင်းသော စူစူဆန်းခင်ကို ချစ်ကြသည်။ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ချစ်ချင်စရာ၊ ညှစ်ချင်စရာကြီးဟု ဩဘာပြုကြသည်ကို ကျောင်းသားတွေကတော့ စူစူဆန်းခင်ကို နှစ်ပွေ့နှစ်ပိုက်ကြီးဟု ကွယ်ရာက ချစ်စနိုးနှင့် ပြောကြသည်။ အမှန်လည်း ဝိဇ္ဇာတန်းက မြင့်ထွန်းလောက် လက်တံနှင့်သာ

ဆိုလျှင် စူစူဆန်းခင်မှာ တစ်ပွေ့လောက် တစ်ပိုက်လောက်နှင့်မရ၊ နှစ်ပွေ့နှစ်ပိုက်လောက်မှသာ တောင်တင်ပါးစွန်းနှင့် မြောက်တင်ပါးစွန်း ထိမိရုံ ရှိလိမ့်မည်ထင်ရသည်။ သို့ကလောက် ဆူလွန်း၊ ဝလွန်း နေသော စူစူဆန်းခင်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား အတန်းလိုက် အကုန် တက်ရသော အင်္ဂလိပ်စာပြချိန်ပြီးသည့်နောက် အက်စင် ဘလီဟော ခေါ် စည်းဝေးခန်းမမှ အထွက်တွင် အများနည်းတူ ရောနှော တိုးပွားထွက်၍မရ။ အခြားသူတွေ နှစ်ယောက်ပြုးထွက်နိုင်သော်လည်း စူစူဆန်းခင်နှင့်သာ ပြုးမိလျှင် အပေါက်တွင် တစ်နေသည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အားလုံးထွက်၍ကုန်မှ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်ရရှာသည်။ ဤသည်ကို နာမည်ပေး သရုပ်ဖော်ကောင်းလှသော စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသူကျောင်းသားများက စူစူဆန်းခင်အား ‘ဘောလုံး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လစ်တာရေချာခေါ် အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရနှင့် အနုစာပေယူသောကျောင်းသူများကမူ ‘အထွက်တစ်’ ဟူ၍လည်းကောင်း မှည့်ထားကြသည်။ သို့သော် စူစူဆန်းခင် စိတ်မဆိုးရလေအောင် ‘အထွက်တစ်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အထွက်တွင် တစ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ စူစူဆန်းခင်မှာ ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် တစ်နေ့တခြား အလှတွေ တိုးနေသဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်းက ခင်မင်စွဲလမ်းနေကြသောကြောင့် “Attractive စူစူဆန်းခင်” ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Attractive ကို ဗမာသံဖြင့် ‘အထွက်တစ်’ ဟုဆိုရပါသည်” ဟု ဖြေရှင်းပြကြသည်။ သဘောကောင်းသော စူစူဆန်းခင်ကတော့ ဘာတစ်တစ်ဟု ကျေနပ်ပြီးသား၊ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အမှန်လည်း အထွက်တစ်၏ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ရပ်စလုံးနှင့် ဆီလျော်အောင် ဂုဏ်မြောက်နေသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ညကျောင်းသူများ၏အဆောင်တွင် ‘ပါလာ’ ခေါ် ဧည့်ခန်း

တစ်ဆောင် သတ်သတ်ရှိပေသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်ခုံတို့ဖြင့် ဧည့်သည် နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့် ဧည့်ခံနိုင်သည်။ ဧည့်သည်များ လာရန် ခွင့်ပြုထားသောအချိန်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၁ နာရီနှင့် ညနေ ၄ နာရီမှ ၆ နာရီဖြစ်လျက် အခြားနေ့များတွင် ညနေပိုင်း ၄ နာရီမှ ၆ နာရီသာ လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ပြုထားသည်။ သို့ဧည့်သည်လာလျှင် ထိုဧည့်ခန်း၏ဘေး၌ တံခါးစောင့် အဘိုးကြီးနေသော ကင်းတဲကလေးတစ်တဲရှိလျက် ထိုတဲ၌ ဧည့်သည်စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထားရှိရာ လာသောဧည့်သည်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူ့ကို တွေ့လိုကြောင်း စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ပေးရသည်။ သို့မှသာ တံခါးစောင့်အဘိုးကြီးက တွေ့လိုသော ကျောင်းသူများကို ခေါ်ပေးသည်။

စုစုဆန်းခင်မှာ ဗန်းမော်မြို့ကဖြစ်၍ မိဘဆွေမျိုးဟူ၍ကား လာရောက်တွေ့ဆုံသည်မရှိခဲ့။ မန္တလေးမှ အသိမိတ်ဆွေဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ညနေတိုင်း အချိန်မှန်လာသူကား ယောက်ျားကလေးဆောင်မှ ကျော်ဖေသောင်းဖြစ်သည်။ စုစုဆန်းခင်နှင့် ကျော်ဖေသောင်းတို့ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာတွင် ထိုင်စကားပြောတိုင်း ဘေးကနှစ်နေရာတွင် စင်ပြိုင်ထိုင်ပြောလေ့ရှိသော နှစ်ယောက်တွဲ နှစ်တွဲမျှရှိသေးသည်။ သူတို့ကား ဥပစာအထက်တန်းက ခင်ဘုန်းကြယ်နှင့် စိုက်ပျိုးရေး ကျောင်းသား အောင်စိန်ထွတ်၊ ဥပစာအောက်တန်းက ဂုတ်ဂုတ်နှင့် ဝိဇ္ဇာ အောက်တန်းက လှဝင်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ငါးနာရီခွဲ ညနေ ထမင်းစားသံချောင်းခေါက်လျှင် ဂုတ်ဂုတ်၏လှဝင်းဆောင်နှင့် ခင်ဘုန်းကြယ်၏ အောင်စိန်ထွတ်တို့သာ အလိုက်သိတတ်စွာ ထပြန် ကြသော်လည်း စုစုဆန်းခင်၏ ကျော်ဖေသောင်းကား ဧည့်ချိန်မကုန်မချင်း ပေထိုင်နေတတ်ရကား

စူစူဆန်းခင်ကလေးခမျာမှာ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ အေးစက်နေမှ စားရရှာသည်။

တစ်နေ့တွင် စွာတာတာနှင့် နေရာတကာပါလေ့ရှိသော ည ကျောင်းသူ ဖြူဖြူဝင်းနှင့် မေမေချက်တို့သည် သူတို့ဆီ ဧည့်သည် တစ်ဦးတစ်လေမျှမလာတိုင်း အလုပ်မရှိ၊ အလုပ်ရှာပြီးလျှင် ဧည့် စာရင်းစာအုပ်ကို ယူကြည့်ပြီး ဘယ်ဧည့်သည်သည် ဘယ်ကျောင်းသူဆီ ဘယ်နေ့ကလာသည်ကို စစ်ဆေးကြတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တည်း အကဲဖြတ် အမှတ်ပေး ဒိုင်လုပ်ကာ 'ပါလာ မောင်မယ်' ရွေးပွဲ ကျင်းပလေတော့သည်။ အမှတ်ပေးနည်းကား ဆွေမျိုးဧည့်သည်ဖြစ် လျှင် တစ်မှတ်၊ သူစိမ်းဧည့်သည် မိန်းမဆိုလျှင် နှစ်မှတ်၊ ယောက်ျား ဆိုလျှင် သုံးမှတ်၊ တစ်လအတွင်း လဆန်း ၁ ရက်မှ ၃၁ ရက်နေ့အထိ ရေတွက်အမှတ်ပေးကြရာ စူစူဆန်းခင်နှင့် ခင်ဘုန်းကြယ်တို့နှစ်ဦးမှာ ၉၃ မှတ်ချင်း တိုက်နေကြသော်လည်း ထမင်းစား သံချောင်းခေါက် သည့်တိုင်အောင် ထမပြန်ဘဲ ဇွဲနှင့်အချိန်ကုန်ထိုင်လေ့ရှိတတ်သော ကျော်ဖေသောင်းကြောင့် စူစူဆန်းခင်က အလေးပိုရပြီး 'ပါလာမယ်' ဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးသွားတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ 'ဒု-ပါလာမယ်' ဘွဲ့ကို ခင်ဘုန်းကြယ်ကရရှိပြီး ၉၁ မှတ်ဖြင့် 'တ-ပါလာမယ်' ဘွဲ့ကို ဂုတ် ဂုတ်က ရရှိသွားလေသည်။ ထို့အတူ 'ပါလာမောင်' ဘွဲ့ကိုလည်း ကျော်ဖေသောင်းက အလေးပိုအမှတ်ဖြင့် သိမ်းပိုက်သွားကာ 'ဒု-ပါ လာမောင်' အဖြစ် အောင်စိန်ထွတ်ကလည်းကောင်း၊ 'တ-ပါလာမောင်' အဖြစ် လှဝင်းဆောင်ကလည်းကောင်း အသီးသီး ဆွတ်ခူးသွားတော့ သည်။ ဤပါလာမောင်မယ် ရွေးပွဲကြီးမှာ ဖြူဖြူဝင်းနှင့် မေမေချက် တို့ နှစ်ဦးတည်းသာ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်လုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပါလာမယ် သုံးဦးနှင့် ဖြူဖြူဝင်း၊ မေမေချက်တို့မှတစ်ပါး ပါလာမောင်များပင် မသိရှိ

ခဲ့ကြပေ။ မသိကြ၍လည်း အခြေမပျက် လာမြဲအတိုင်း လာနေကြကာ ပါလာမယ်များကလည်း ဟန်မပျက် ဧည့်ခံမြဲတိုင်း ဧည့်ခံလျက်ပင် ရှိကြ ပေသည်။

‘ဝါဆိုဝါခေါင်-ရေဖောင်ဖောင်’ ဆိုသည့်အတိုင်း မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ ကန်တွေ၊ အိုင်တွေ၊ အင်းတွေ၊ ဆည်တွေ၊ မြောင်းတွေ ရေလျှံသွားလောက်အောင် မိုးအကြီးအကျယ် ရွာမစဲဖြစ်တော့သည်။ မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင်မှ အိမ်သာ (ဝါ) အီအီး-ရိပ်သာမှာ ကျောင်းဆောင်မှ ဆယ်ကိုက်ခန့်မျှအကွာတွင် ထားရှိသော်လည်း ကျောင်းဆောင်မှ အိမ်သာသွားလမ်းမှာ အမိုးမရှိသည်ပြင် ရွှံ့စေးများ ဖြစ်၍ မိုးကြီးရွာချသောအခါ ရွှံ့စေးများမှာ ကျောင်းသူများ၏ မော် လမြိုင်-ကျိုက်ထို-စစ်ကိုင်း ခုံဖိနပ်ညွန့်ပေါင်းတွင် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်၊ အဖတ်လိုက်၊ အခဲလိုက် တွယ်ကပ်ပါလာကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ကျောင်းဆောင်ထဲတွင်လည်း ရွှံ့စေးတွေ ဗရန့် ပွနေလေတော့ သည်။ တချို့ ခပ်ဝဝ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသော ကျောင်းသူများကား သနား စရာ ရွှံ့စေးထဲတွင် အားကုန်သွန်၍ ရုန်းကြရရှာသည်။ ဇာဘော်လီ နံပါတ် ၃၆ ဝတ်ရရှာသော စူစူဆန်းခင် (ဝါ) စည်းဝေးခန်းမဆောင် အပေါက်ဝတွင် အထွက်တစ်ခဲရသော စူစူဆန်းခင် (ဝါ) ဝသော်လည်း လှသော ချောသော သဘောကောင်းသာ ညှို့ဓာတ်သက်သော ‘Attractive စူစူဆန်းခင်’ ဘောလုံးကလေးခများမှာ အများတကာထက်ပင် သာ၍ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ရရှာသည်။ မိုးကလေးတဖွဲဖွဲနှင့် အသည်းပါ အေးကုန်ကြသော ထိုသမယမျိုးတွင် ရှူရှူမှာအခါတိုင်းထက်ပို၍ ဈေး ကောင်း လာတတ်သည့်အတိုင်း အိမ်သာသွားရသည့်အလုပ်မှာလည်း အခါတိုင်းထက်ပင် များပြားရှုပ်ထွေးလာခဲ့ရာ ရွှံ့စေးထဲနစ်နေသော စူစူဆန်းခင်ကိုပင် ကျောင်းသူတချို့မှာ ကြည့်ကောင်းတိုင်း ကြည့်နေ

ကြပြီး ရယ်ကောင်းတိုင်း ရယ်နေကြလေသည်။ သို့ကြည့်ကောင်းရုံ၊
 ရယ်ကောင်းရုံနှင့် မပြီးသေး “ဝါဆိုဝါခေါင်မှာကွယ်... ရွှေမိုးလေး
 တွေညိုတော့ ပျိုလေးဆီးအောင့်ပါတယ်” ဟု တစ်ခန်းကဆိုလိုက်လျှင်
 တစ်ခန်းကပါ “အို- ဝို...ဝို ကိုယ်လည်း ဆီးအောင့်ပါတယ်” ဟု လိုက်
 ဆိုကြသည်။ “မိုးကလေးဖွဲဖွဲရွာတော့ ရှူရှူပန်းချင်တယ်... စုစုဆန်းခင်
 ရယ်...” ဟူ၍ လည်း အော်ဟစ်ဆိုသူက ဆိုနေသေးသဖြင့် ဝါဆို-
 ဝါခေါင်နှင့် အိမ်သာနှင့် ကျောင်းသူများမှာ အလွန်ပန်စားလျက်
 သာယာစိုပြည် ပျော်ရွှင်ဆူညံနေကြပေတော့သည်။ မိုးရွာနေလျှင် မိုး
 အလိုက် သီချင်းပေါက်ကရတွေ လုပ်ကြံဆိုတတ်ကြလျက် နေပွင့်နေ
 ပြန်လျှင်လည်း ပါးစပ်ကို အအားမထားတတ်ကြဘဲ မတော်တရော်
 အော်လား အော်ကြ၊ ကိုးရိုးကားရားသီချင်း မဟုတ်တရတ် လုပ်ဆိုလား
 ဆိုကြနှင့်သာ ထင်သလို ပျော်ပါးနေတတ်ကြသည်။ “အငြိုးရယ်
 သန်...ချစ်ခိုးလျှံ မျက်လုံးလှတဲ့ ဗိမာန်ရှင်မပေ” ဟူသော သီချင်းပိုဒ်ကို
 သူတို့ဖျက်ဆိုပုံမှာ “အဖြိုးရယ်သန်... အကျည်းတန် မှန်ကြိုက်မတွေ၊
 ကြံစိုက်ကြသလား အေ...” ဖြစ်သည်။ ဤသည်လည်း မှန်နှင့်မျက်နှာ
 မခွာသော စိုက်ပျိုးရေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို စောင်းဆိုခြင်းဖြစ်
 သည်။ ဤသို့ တစ်ယောက်က ဖောက်လိုက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က
 ထပ်၍ “တို့တော့ စိုက်ပေါင်... ရှောင်ကာသာပြေးမယ့်မေ။ စိုက်ပျိုးရေး
 ဟာ ဝါးပင်ကိုတောင် ကြိပင်လုပ်သတဲ့လေ...” ဟုလိုက်ဆက်တတ်
 သည်။ ဤသို့ ဆိုခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်ပါလှသည်။ စိုက်ပျိုးရေးအတတ်
 ကို ကောင်းစွာ မကျွမ်းကျင်ကြသေး၊ မသိနားမလည်ကြသေးသဖြင့်
 ကြိပင်မှတ်၍ ဝါးပင်တွေ စိုက်မိကြသည်ဟု သီချင်း၌အဓိပ္ပာယ်ပေါက်
 နေသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေး ကျောင်းသူတွေ မခံရပ်နိုင်ကြ။ ပြောင်မှန်း
 နောက်မှန်း မခံချင်အောင် စမှန်းသိလျက်နှင့် ကွဲမြဲတော့ နည်းနည်း

တိုချင်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ငုံ့ခံလျှင်ခံ၊
မခံလျှင် သူတို့ကပါ ပြန်နှိမ်ရန် ကြိုးစားရှာဖွေစပ်ဟပ်ရတော့သည်။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းတစ်လခန့် ပိတ်တော့မည့်အချိန်၌
ဖြူဖြူဝင်းနှင့် မေမေချက်တို့ စွာစော်ကဲနှစ်ယောက်မှာ အိမ်မြှောင်မြီး
ပြတ်တမျှ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ အကြောင်းသော် ကျောင်းမပိတ်
ခင်၊ ကျောင်းသူတွေ အိမ်မပြန်ခင် သူတို့ရည်မှန်းထားသော ကျောင်းသူ
များနှင့် ကျောင်းသားများ၊ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် ပါလာမယ်နှင့် ပါလာ
မောင်များကို သူတို့ပင် ဖူးစာရေးပြီး ဂဟေဆက်ပေးလိုက်ချင်ကြ
သည်။ သူတို့မောင်မယ်ချင်း သေချာသွားစေချင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စုစု
ဆန်းခင်ကို ကျော်ဖေသောင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ခင်ဘုန်းကြယ်ကို
အောင်စိန်ထွတ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဂုတ်ဂုတ်ကို လှဝင်းဆောင်နှင့်
လည်းကောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ကြပါတော့ဟု
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တော့ရာ ပါလာမယ် သုံးဦးစလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်
ကြသည်။ သူတို့ချင်း ဘာမှမဖြစ်ရပါ။ ပါလာမောင်များ သူတို့ဆီ
လာသော်လည်း စာကြောင်းပေကြောင်း ဆွေးနွေးရုံမှတစ်ပါး အခြား
ကိစ္စ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မျှ မပြောကြပါ။ ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်ဟု ငြင်းဆိုကြသည်။ သို့ငြင်းဆိုသော်လည်း လှေသူကြီး
နှင့်ကျော်လျှင် လှေသူကြီးနှင့်ပင် ညားသွားစေချင်ပါသည်ဟု ဖြူဖြူ
ဝင်းနှင့် မေမေချက်တို့က တောင်းဆိုကြပြန်သည်။ ပါလာ (ဝါ)
ဧည့်ခန်းသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံတိုင်း မသန့်ရှင်း၊ မစင်ကြယ်၊ သမီး
ရည်းစားဖြစ်ရမည်၊ ညားရမည်ဆိုသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမြင်ကျဉ်း
မှုဖြင့် မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲပြောဆိုမှု ပပျောက်ရေးကို သူတို့သုံးဦးက
စ၍တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်အံ့။ ယခင်ယခင်ကလည်း ဤသို့ပင် ပြောလေ့
ပြောထရှိခဲ့ကြသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်သွားလေ့ရှိတတ်သည် မှန်သော်

လည်း ဤအလေ့ဆိုးကြီးကို သူတို့လက်ထက်တွင် ဖျောက်ဖျက်အံ့ဟု စုစုဆန်းခင်၊ ခင်ဘုန်းကြယ်နှင့် ဂုတ်ဂုတ်တို့က အခိုင်အမာ အပြင်း အထန် ချေပပြောဆိုကြရာ ဖြူဖြူဝင်းနှင့် မေမေချက်တို့မှာ သူတို့ သုံးယောက်အား လက်လျှော့လိုက်ရသော်လည်း အားမလျှော့သေးဘဲ ကျော်ဖေသောင်း၊ အောင်စိန်ထွတ်နှင့် လှဝင်းဆောင်တို့အား တစ်မျိုး လှည့်၍ အားပေးအားမြှောက်တွန်းပို့ကြပြန်သည်။ ဤသည်တွင်လည်း ထင်တိုင်းမပေါက်၊ မှန်းတိုင်းမရောက်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ကျော်ဖေ သောင်းက စုစုဆန်းခင်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မကြိုက်နိုင်ပါ။ ခင်ဘုန်းကြယ်အားလည်း လုံးဝမရည်ရွယ်၊ မမှန်းထားပါ။ ဂုတ်ဂုတ်ကို လည်း မည်သို့မှ စိတ်မရှိပါဟု သုံးဦးစလုံး ကွယ်လိုက်သည်။ ငြင်း လိုက်သည်။ အောင်စိန်ထွတ်ကလည်း ထို့နည်းနှင့်ပင်။

“နို့- ရှင်တို့ ဘာကြောင့် ခြေပြတ်လုမတတ်လာနေကြတာလဲ” ဟု မေးခွန်းထုတ်သောအခါ၌ကား “အို- လာတာကတော့ဗျာ... ကျောင်းသူကျောင်းသားချင်း စာပေဆွေးနွေးရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပါလာကိုလာပြီး တွေ့တာဟာ ပိုးဖို့၊ ပန်းဖို့ မရိုးမသားလာတာလို့ ထင်နေကြသလား။ ထင်ရိုး ထင်စဉ်ဖြစ်တဲ့ ဒီထင်တတ်တဲ့ အလေ့ဆိုး ကြီးကိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တိုက်ဖျက်ရမှာပေါ့ဗျာ...” ဟူ၍ ပြန်ဖြေ သွားသည်။ လှဝင်းဆောင်တစ်ယောက် ကယ်ပေလို့သာ တော်ရော သည်။ လှဝင်းဆောင်ကတော့ စုစုဆန်းခင်ကို မေတ္တာရှိနေပါသည်ဟု ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံရှာတော့သည်။ “နို့... ရှင် ဘာကြောင့် သူ့ဆီမလာဘဲ ဂုတ်ဂုတ်ဆီလာရတာလဲ” ဟု မေးသောအခါ “ဂုတ်ဂုတ်နဲ့ စသိတာကိုး ဗျာ။ ဂုတ်ဂုတ်ကမှတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းတော့ စုစုကို ပြောခိုင်းမလို့ပါပဲ” ဟု ဖြေသည်။ “အံ့ပါ့ရှင်၊ တိုက်ရိုက်လာရင် အနီးကလေးပဲ ဥစ္စာ၊ သွယ်ဝိုက်နေတော့ ရှင့်ဟာက ပိုခရီးမရှည်ဘူးလား” ဟု မေးကြပြန်

သည်။ “တိုတိုကလေး မလျှောက်ရဲလို့ပေါ့ဗျာ” ဟု လှဝင်းဆောင်က
 ဖြေရှာသည်။ ထို့နောက်ကား လှဝင်းဆောင်ကို မြှောက်ပေးတွန်းပို့ရင်း
 စူစူဆန်းခင်ကို လှော်ပေး၊ ခပ်ပေး၊ တွန်းပေးလိုက်သဖြင့် တစ်ချိန်တွင်
 (ဝါ) သီတင်းကျွတ် ကျောင်းမပိတ်ခင်ကလေးမှာပင် စူစူဆန်းခင်နှင့်
 လှဝင်းဆောင်တို့ စာပေး၊ စာယူ အဆက်အသွယ် ခရီးလမ်းပန်း သာယာ
 သွားရုံမက နှစ်ဖက်မိဘအထိ နားဖောက်ပြီးသော အခြေအနေသို့ ရောက်
 ခဲ့ကြတော့သည်။

ဖြူဖြူဝင်းနှင့် မေမေချက်တို့ကား သူတို့လုပ်လိုက်သောအလုပ်
 ထမြောက်အောင်မြင်သွားသဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံး...။

“အထွက်တစ်ကြီး စွံတော့မယ်ဟေ့...” တဲ့။ ဖြူဖြူဝင်းနှင့်
 မေမေချက်က။

“ကျော်ဖေသောင်းနဲ့လား...” တဲ့၊

ကျောင်းသူတွေက...

“ဟုတ်ပေါင်... လှဝင်းဆောင်နဲ့...” တဲ့။

“ဟင်... ညားတော့ လှေထိုးသား...” တဲ့။

မြဝတီ၊ ဧပြီ၊ ၁၉၅၃

မလေး မကြံနိုင်တယ်၊ မကြံနိုင်တယ်၊ မကြံနိုင်တယ်

ဒုတိယမြောက် အဲလီဘောက်ဘုရင်မ၏ ညီမတော် မာဂရက် မင်းသမီးကလေးသည် အသက်သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိ မယား ကွာလေတပ်ဗိုလ်ကြီး ကပ္ပတိန်တောင်းဆင်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ရည်ငံနေလေရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေးကို ဗြိတိသျှကက်ဘီနက်က သဘောမတူ၊ ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ သို့သော် မင်းသမီးကလေး၏ ချစ်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်း၏အလိုကျ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ခွင့်ပြုရေးအတွက် ဗြိတိသျှလေဘာပါတီ လက်ဝဲခေါင်းဆောင် ဘီဗန်ကို ထောက်ခံ အားပေးလျက်ရှိသော ထရီဖြန်းသတင်းစာက ထောက်ခံရေးသားခဲ့၏။

မာဂရက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ငြိတွယ်မိသဖြင့် အပြစ်မကင်းရှာသော ကပ္ပတိန်တောင်းဆင်းကြီးမှာ ယခုအခါတွင် ဘယ်လ်ဂျီယံပြည်၊ ဘရပ်ဆဲလ်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ လေတပ်ဘက်ဆိုင်ရာ သံငယ်အဖြစ်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းအမှုထမ်းစေခဲ့ပြန်၏။ ဤသည်ပင်လျှင် အာဖရိကတိုက် တောင်ပိုင်း၊ ရိုဒီးရှားပြည်နယ်တွင် တိုင်းခန်းလှည့်လည်နေသော မာဂရက်ကလေးနှင့် “ဆွဲမြညှာရယ်လေ... ခွဲရမှာ တဖေလွမ်းလှချည်ရဲ့...” စသည့် သီချင်းကလေးကိုမျှ ဆိုမသွားရလေအောင် (ဝါ) တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ခွင့်မျှ ရမသွားလေအောင် လုပ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု သတင်းစာက

ဆို၏။ ဤသို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်းလည်း မာဂရက် မင်းသမီးကလေးမှာ အအေးမိပြီး ဖျားရာ လွမ်းဖျားလွမ်းနာပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ဝေဖန်ရေးသားကြပြန်သည်။ ပုထုဇဉ်တို့ဘာဝ ချစ်ရေးမလွယ်၊ ချစ်ရေးမညီက လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျသည် ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ခရီးပန်းသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစားမှား ရေချိုးမှားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ဖျားချင်လည်း ဖျားပေလိမ့်မည်။ အတပ်မဆိုသာချေ။

ဗြိတိသျှကက်ဘိနက်က သဘောမတူညီခြင်းမှာ ကပ္ပတိန် တောင်းဆင်းသည် များမကြာမီကပင် မယားကွာရှင်းခဲ့သောယောက်ျား ဖြစ်သည်ဟု အပြစ်ဆို၏။ ထရီးဖြန်းသတင်းစာကလည်း ယခု ကက်ဘိနက်အဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးသုံးဦးမှာ မယားကွာရှင်းမှုများနှင့် မကင်းခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဝေဖန်ရေးသားလိုက်ပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ဗြိတိသျှ ကက်ဘိနက်က သဘောမတူ၊ ခွင့်မပြု။ ထရီးဖြန်းသတင်းစာကမူ တောင်းဆင်းဘက်က အမျိုးမျိုးရေးသဖြင့် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ဖြစ်နေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် စောင်ရေ လေးသန်းခွဲမျှ ထုတ်ဝေနေရသော ဒေးလီးမိရား သတင်းစာကြီးက မာဂရက်မင်းသမီးသည် ကပ္ပတိန် တောင်းဆင်းနှင့် ရည်ငံ၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုလျှင် လက်ထပ်နိုင်ရန် ခွင့်ပြုသင့်၊ မပြုသင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးကြရန် သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်အား မဲဆန္ဒတောင်းခံလိုက်ကြောင်း တွေ့ရပြန်၏။

ဤမာဂရက်နှင့် တောင်းဆင်းတို့၏ အချစ်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မြန်မာပြည်က စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။ စိတ်ဝင်စားနေဆဲလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ၏။

ဤကိစ္စကို ဇယားချ၍ ဝေဖန်လိုက်သည်ရှိသော် ကိုးနှစ်ကြာမျှ အိမ်တော်ဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်စေခဲ့ခြင်းဖြင့် မာဂရက်နှင့် ထိပါးရင်းနှီးအောင် ဖန်တီးခဲ့သော ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ အစ်မတော်၊

ခဲအိုတော်တို့သည် ပထမတရားခံဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ချင်း မေတ္တာမျှကြသည့်အရေးတွင် ကိုယ်ချင်းမစာကြဘဲ လူချင်းခွဲကာ ကန့်ကွက်ငြင်းဆန်နေသော ကက်ဘိနက်သည် ဒုတိယ တရားခံဖြစ်၏။

ထီးနန်းစွန့်လျက် သူကြိုက်သည့် နှစ်ခုလပ် နှစ်လင်ကွာ မစွမ်း ဆင်ပဆင်ကို လက်ထပ်သွားခြင်းဖြင့် ရှေ့က လမ်းကြောင်းခင်းပြသွား သည့် ဘကြီးတော် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးသည် တတိယတရားခံဖြစ်၏။

ချစ်တတ်သော သတ္တဝါ ကပ္ပတိန်တောင်းဆင်းနှင့် အချစ်ခံတတ် သော သတ္တဝါ မာဂရက်ကလေးတို့ တွေ့ကြ၍၊ ချစ်ကြ၍ လက်ထပ် လိုကြခြင်း၌ နှစ်ဦးစလုံး သဘာဝကျ၏။ အပြစ်မရှိဟု ထင်မိ၏။

ဤကား နိုင်ငံခြားသတင်းမျှဖြစ်လျက် နာမည်မျှသာ ကြားဖူး ခြင်းနှင့် သတင်းစာ၊ စာအုပ်စာတမ်းနှင့် ရုပ်ရှင်တို့တွင်သာ ဖတ်ရှုတွေ့ မြင်ဖူးခဲ့ကြသော သူတို့အကြောင်းကို မြန်မာပြည်က ဤမျှ စပ်စုနေရန် မလိုပါ။ စိတ်မော၊ လူမော ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြရန် မသင့်ပါ။ မြန်မာ ပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားအစစ်ဖြစ်သည့် ကိုသိန်းတန်နှင့် ကျွန်မ၏ ကိစ္စကိုသာ စပ်စုကြစမ်းပါ။ ဝေဖန်ရှင်းလင်းလှည့်ကြစမ်းပါဟု ဖိတ် ခေါ်လိုက်ပါရစေတော့ရှင်။

နာမည်ကတော့ ကိုသိန်းတန်တဲ့။ နိုင်ငံတော်ထိကြီးနှင့် တန်ဖိုး တူနေသော်လည်း နိုင်ငံတော်ထား၍ ကျွန်မတစ်ယောက်မျှပင် လိုချင် မက်မောစရာမရှိသော (ဝါ) ပြည်တော်သာစေ့ဟု ခေါ်သည့် သူ့ချည်း သုံးမရသော ငါးပြားစေ့ကလေးလောက်မျှ ကျွန်မက တန်ဖိုးမထား သော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေပါသည်။

မာဂရက်တို့၊ တောင်းဆင်းတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရလောက် အောင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အဆင့်အတန်းချင်း၊ အခြေအနေချင်း၊

အဖြစ်အပျက်ချင်း တိုက်ဆိုင်ဆီလျော်နေပါသည်။

ကျွန်မက လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။ ကိုသိန်းတန်က ဖေဖေစာရေးကလေးဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေစေခိုင်းသရွေ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသူဖြစ်သဖြင့် အိမ်ကိုတော့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကပ္ပတိန်တောင်းဆင်းကတော့ လူချော လူခွဲကြီးများ ဖြစ်နေလေမလား မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ ကိုသိန်းတန်ကတော့ မည်းမည်းပိန်ပိန်ရှည်ရှည်မို့ မြေသေခြောက်ကလေးနှင့် တူလှပါသည်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး နတ်ရွာလားသည့်နောက် အဘယ်ဘဝတွင် စုတေလေသည်ဟု ရာဇဝင်၊ မဟာဝင်တို့တွင် မတွေ့မကြုံခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မအမြင်၊ ကျွန်မ အထင်အားဖြင့်ကား သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး နတ်ရွာလားသည့်နောက် ဘဝအမျိုးမျိုးတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရာမှ ယခုနောက်ဆုံးတွင် ကိုသိန်းတန်လာဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အခါက ရေတွင်းပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ရေကန်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှ တည်ထားကုသိုလ်ပြုတော်မူခဲ့သည်ဟု စာတွေ့အားဖြင့် ဖတ်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထို့အတူ ကိုသိန်းတန်သည်လည်း မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားတွင် ရေတွင်း၊ ရေကန် တူးဖော်ရန် ကိုယ်ပိုင်မြေကွက် မရှိ၍ ပေလားမသိ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တူးဖော်ထားရာ ရေတွင်း ရေကန်ကလေးများမှာ ပြည့်လျှံနေပါသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့ကို ကျောက်အိုးကွဲဟု အမည် သမုတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မကတော့ ဤသို့ ခေါ်ရမည်ကို ရိုင်းပျသည် ထင်မှတ်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟု မှည့်ခေါ်ထားပါသည်။